

skønne, det ærede Medlem fra 8de Kreds og det ærede Medlem for 10de Kreds helt forskjelligt. Det ærede Medlem for 8de Kreds lægger ikke nogen særlig Bægt paa, at Fragten mellem Esbjerg og Newcastle bliver nedlat saavidt, at der derved aabnes Udgang til at føre f. Eks. Smør fra Kjøbenhavn med Jærnbanen til Esbjerg og derfra til Newcastle. Det lægger det ærede Medlem ikke Bægt paa. Derimod siger det ærede Medlem for 10de Kreds: Det kan heller ikke nytte noget med hele den Historie, hvis Fragten ikke bliver indrettet saaledes, at man fra Kjøbenhavn kan sende Smør til Esbjerg og derfra til Newcastle for den samme Udgift, som man nu sender det ad Søvejen fra Kjøbenhavn direkte til Newcastle. Jeg tror, jeg har opfattet begge de ærede Medlemmer rigtig. Men hvis Forholdet er saaledes, saa er jeg ilde stillet, thi hvad skal jeg gøre med Skibet? Gaar jeg den ene Vej og forlanger den høje Fragt, saa har jeg sikkert en stor Del af Landbruget imod mig — i hvert Tilfælde er det ærede Medlem for 10de Kreds imod mig — og følger jeg det ærede Medlem for 10de Kreds og det saa viser sig, at man ad den Vej maatte slet ikke kan føre Sagen igennem, fordi man ikke kan finde nogen, der vil gaa ind paa en saadan Ordning, i hvert Tilfælde ikke, uden at der gives en meget stor Subvention, saa at Sagen kommer til at ligge hen, ja, saa bliver Ansvaaret jo mit, men det er ikke nogen behagelig Maade at være stillet paa. Hovedsagen for mig med Hensyn til dette Vædringsforslag er og bliver jo imidlertid dette, at jeg ikke ser rettere, end at hvis man vedtager det, saa er man med Hensyn til Statsdriften inde paa Gldebanen. Det er en Konsekvens af Forslaget om Statsdrift paa Esbjerg—Parkeston Routen, at man nu kommer til at opstille Forslag om Statsdrift paa Esbjerg—Newcastle Routen. Det ærede Medlem for 10de Kreds søgte saa smukt at gaa uden om dette ved at sige, at fordi man tog Statsdrift over Nordøen, betød det jo ikke, at man derfor udsatte sig for Konsekvenser med Hensyn til Statsdrift paa andre Omraader. Men lad os dog se det, saaledes som Forholdet virkelig er: Vi begynde med at indføre Statsdrift paa Esbjerg—Parkeston Routen, og det ærede Medlem kommer nu straks og siger, at vi maa tillige have Statsdrift paa Esbjerg—Newcastle Routen. Det er en Konsekvens af det første Skridt, at man nu er kommet til det andet. Og det er derfor, jeg siger til de Herrer, at hvis vi ikke ville gaa den Vej, som ganske vist er antydet af det ærede Medlem for 10de Kreds,

at føre Smørret gratis paa Jærnbanen fra Kjøbenhavn til Esbjerg for at trække hele Smørelsporten over Esbjerg til England, saa vil det næste Skridt være dette, at man maa tage Statsdrift paa Routen Kjøbenhavn til Newcastle i alt Fald hvis man ikke ad anden Vej kan naa at faa en betryggende Ordning gennem Subvention eller paa anden Maade der. Det er disse Konsekvenser, som i høj Grad affrække mig fra Statsdriften, og som for mig staa saaledes, at jeg siger: Lad os dog ikke begynde derpaa, i alt Fald ikke før der foreligger en absolut Nødvendighed for at gøre det, og den er jo ikke til Stede i Djebliffet. Jeg tror dog, man maa indrømme mig, at det endogaa er hensigtsmæssigt og fornuftigt, at man venter med at træffe Bestemmelse i denne Sag, indtil vi have faaet de Erfaringer, paa hvilke jeg har peget. Jeg maa saaledes meget fraraade det høje Ting at vedtage det Vædringsforslag, som er stillet af det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds.

Jeg har ikke nogen Opfordring til at komme nærmere ind paa Spørgsmaalet om „Berlingske Tidende“, men jeg skal blot tillade mig nogle faa Bemærkninger over for det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Det. Hansen). Det forekommer mig, at det ærede Medlem var noget usædvanlig uklar i Dag i sin Opfattelse. Det staaer for mig som noget, der dog er temmelig let at forstaa, at medens Regeringen fuldt ud anerkender, at Regering og Rigsdag tilfammen ad Lovgivningsvejen kunne forandre de Regler, der nu gælde med Hensyn til Udstedelsen af Privilegier for de officielle Tidender, saa maa man paa den anden Side holde paa, at disse Regler, der nu gælde, og som ere disse, at det er Regeringen, der udsteder disse Privilegier, maa blive staaende, indtil man ad Lovgivningsvejen forandrer dem. Spørgsmaalet er, for at præcisere det, dette, at hvis man tænker sig en Afgift lagt paa „Berlingske Tidende“, saa kan denne Afgift meget godt komme, men den kan efter de bestaaende Regler kun komme, hvis Regeringen bestemmer, at en saadan Afgift skal erlægges. Men hvis det ærede Medlem fik Tilslutning, saaledes at Bestemmelsen om de 40,000 Kr. blev staaende paa Finansloven, saa kommer Afgiften ikke, fordi Regeringen vil det, men fordi Rigsdagens Ting ville det, trods det, at Regeringen ikke har villet det eller i alt Fald ikke har villet tiltræde det. Og i denne Forbindelse tør jeg dog henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, at da man i 1870—71 og det følgende Aar forhandlede i Rigsdagen om en anden Ordning af den offentlige Bekendtgørelsesmaade, var man fra